

Бръмбарчо.

I.

Богатиятъ бръмбаръ-рогачъ се оженилъ за майска бръмбарица. Това било въ началото на мѣсецъ май. До тогава бръмбаръ-рогачътъ живѣлъ съ бра-

товия си синъ въ една дупка на земята, живѣли отъ хубаво по-хубаво, живѣли доволни, безгрижни.

Ала майската бръмбарица мразѣла малкия бръмбаръ-рогачъ.

Единъ день казва тя на мъжа си:

— Милички, мъжо, мразя твоя братовъ синъ, да го изгонимъ!

Чичото казалъ:

— Добрѣ, — послѣ се обърналъ къмъ младия бръмбаръ и му рекълъ:

— Слушай, момче, жена ми те мрази, не те иска — махни се оттукъ, върви кждѣто искашъ.

— Чичо!... — извикалъ очудено бръмбарчо, ала стариятъ бръмбаръ тъй силно тропналъ съ крака, че бръмбарчо избѣгалъ.

II.

Ахъ, какъ страдалъ самъ-самичъкъ горкиятъ бръмбарчо! Той отишълъ въ горския гжсталакъ и три дни не кусвалъ нито една сладка трѣвица.

— „Чичо, стринке! — въздишалъ той: — защо ме изпждихте?“

Той обичалъ толкова много своя чичо, че безъ него тежко му било да живѣе на свѣта.